

23. 9. 2016

Veďte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Zlom v oblasti převodních cen: Krajské soudy na straně daňových subjektů

Je všeobecně známo, že oblast převodních cen je správcem daně vnímána jako nástroj daňového plánování, tedy jako vysoce riziková oblast vedoucí k daňovým únikům. Převodní ceny jsou dnes proto součástí téměř každé kontroly ze strany finančního úřadu, přičemž společným jmenovatelem těchto kontrol je zvýšená agresivita a poměrně nekompromisní přístup úředníků.

Rödl & Partner

Správce daně stále častěji aplikuje § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů (dále jen „ZDP“) a jako výsledek kontroly velmi často vyměří daňovému subjektu dodatečnou daňovou povinnost, případně sníží ztrátu, a to především v důsledku napadnutí funkčního a rizikového profilu daňového subjektu, resp. chybějících kompenzací za případné ztráty plynoucí z obchodních transakcí realizovaných se spojenými osobami.

Nicméně ne vždy jsou daňové subjekty s výstupem kontroly ze strany finančního úřadu ztotožněny a přibývá případů, kdy jsou ochotny hájit svůj postoj a nastavení převodních cen před soudem, kde napadají rozhodnutí správce daně.

V nedávné době se objevily dva případy, kdy daňové subjekty uspěly u krajských soudů, které rozhodly v jejich prospěch, resp. v neprospěch správce daně. Tato judikatura jistě stojí za pozornost, neboť může předznamenávat zlomový okamžik z pohledu aplikace § 23 odst. 7 ZDP a určitou změnu pozice daňových subjektů v České republice.

První příklad

V tomto případě správce daně provedl kontrolu u daňového subjektu, který je součástí nadnárodní skupiny podniků a který se zabývá výrobou a následnou distribucí produktů. V rámci daňové kontroly správce daně zjistil, že daňový subjekt dodával své produkty nespojené osobě, která byla významným zákazníkem celé nadnárodní skupiny, do které daňový subjekt patřil, přičemž daňový subjekt z této transakce realizoval ztrátu, neboť dodával produkty pod úrovní vynaložených výrobních nákladů.

Správce daně se domníval, že podmínky dodávek byly domluveny na úrovni skupiny bez jakékoliv aktivní účasti daňového subjektu, který musel dle správce daně akceptovat dodávky produktů se ztrátou, přičemž cílem celé skupiny bylo realizovat dostatečný výnos díky dodávkám speciálních produktů a služeb, nikoli však ze strany české společnosti, ale ze strany skupiny jako celku, resp. jiných zahraničních spojených osob.

Správce daně v tomto spatřoval fiktivní poskytnutí služby ze strany českého daňového subjektu a konstatoval, že nezávislé podniky by takovouto transakci realizovaly pouze za předpokladu kompenzace za poskytnutí takovéto služby. Dle správce daně se tak jednalo o chybějící zdanitelné příjmy na straně českého daňového subjektu. Výsledkem daňové kontroly bylo zrušení daňové ztráty

a doměření daně z příjmu právnických osob.

Daňový subjekt s přístupem správce daně nesouhlasil a obrátil se na krajský soud, přičemž namítal především nezákonnou aplikaci § 23 odst. 7 ZDP, kdy bylo toto ustanovení aplikováno na transakci s nezávislou osobou.

Krajský soud po přezkoumání žaloby dospěl k názoru, že žaloba je důvodná a rozhodnutí správce daně zrušil.

Krajský soud se vyjádřil, že správce daně neunesl důkazní břemeno a dostatečně neprokázal, že byly ceny dodávek sjednány na skupinové úrovni bez jakékoliv účasti daňového subjektu. Dále krajský soud konstatoval, že tvrzení, že skupina realizovala zisk na ostatních transakcích s tímto konkrétním zákazníkem, nebylo podloženo žádnými důkazy. Konečně, krajský soud dospěl k závěru, že nebyla spolehlivě prokázána existence řízené transakce a aplikace § 23 odst. 7 ZDP, resp. úprava základu daně tak nebyla odůvodněná.

Druhý příklad

Ve druhém případě správce daně zahájil daňovou kontrolu u české výrobní společnosti, která většinu svých tržeb realizovala z dodávek výrobků zahraniční mateřské společnosti. Je nutno podotknout, že v kontrolovaném období český daňový subjekt dosahoval provozní ztráty.

Správce daně si za účelem zjištění, zda byly ceny mezi daňovým subjektem a jeho mateřskou společností nastaveny v souladu s principem tržního odstupu, vypracoval několik vlastních srovnávacích analýz. Po provedení řízení správce daně konstatoval, že daňový subjekt neunesl důkazní břemeno, resp. spolehlivě neprokázal dodržení principu tržního odstupu a ve smyslu § 23 odst. 7 ZDP upravil základ daně o zjištěný rozdíl mezi cenami sjednanými mezi spojenými osobami a cenami, které by byly sjednány mezi nespojenými osobami.

Daňový subjekt s tímto postupem nesouhlasil a podal žalobu ke krajskému soudu, kdy mimo jiné namítal, že podmínky aplikace § 23 odst. 7 ZDP nebyly naplněny, neboť se správci daně nepodařilo správně stanovit referenční cenu, tedy nesplnil jednu z nutných podmínek pro aplikaci daného paragrafu.

Krajský soud žalobě vyhověl a rozhodnutí správce daně zrušil, přičemž v podstatě potvrdil, že správce daně pochybil při přípravování vlastních srovnávacích analýz, neboť tyto vykazovaly značné metodické nedostatky. Správce daně navíc neprovedl následnou kvalitativní analýzu, čímž zásadně ovlivnil srovnatelnost výsledků. Dále správce daně vůbec nebral v potaz specifické podmínky a okolnosti mající vliv na ekonomickou činnost daňového subjektu, přičemž v podstatě postupoval v rozporu se Směrnicí OECD o převodních cenách pro nadnárodní podniky a daňové správy.

Dále krajský soud uvedl, že ačkoliv správce daně rozporoval funkční a rizikový profil daňového subjektu, když ho označil za smluvního a nikoli za plnohodnotného výrobce, nebral tuto klasifikaci při srovnávací analýze v potaz.

V souvislosti s touto kauzou je nutné zmínit několik zásadních věcí. Za pozornost například stojí fakt, že jak správce daně, tak i krajský soud přihlíželi ke korespondenci mezi jednateli spojených osob jako k důkaznímu prostředku. Dále krajský soud vycházel ze závěrů ustanoveného znalce, který vypracoval vlastní srovnávací analýzu, ze které pak krajský soud při rozhodování vycházel. Krajský soud navíc uvedl, že klasifikace subjektů na smluvní a plnohodnotné výrobce je klasifikací pouze modelovou a vždy by mělo být přihlédnuto ke konkrétním podmínkám ovlivňujícím dané transakce.

Závěr

Z obou výše uvedených příkladů je zřejmé, že aplikace § 23 odst. 7 ZDP není vždy správcem daně provedena bezchybně a že klíčovou roli hraje především otázka unesení, resp. přenosu důkazního břemene. Daňové subjekty by proto měly věnovat zvýšenou pozornost především dokumentaci převodních cen a důsledné přípravě srovnávacích analýz, neboť tyto hrají klíčovou roli při obhajobě nastavení převodních cen.

Ing. Petr Tomeš,

daňový poradce / Associate Partner

Tel.: +420 236 163 750

e-mail: petr.tomes@roedl.cz

Ing. Martin Koldinský,

Transfer Pricing Consultant

[Rödl & Partner, k.s.](#)

Platněřská 2

110 00 Praha 1

Tel.: +420 236 163 111

Fax: +420 236 163 799

e-mail: prag@roedl.cz

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Evropská unie mění pravidla plateb: více odpovědnosti, intenzivnější zpracování dat, více kontrol](#)
- [Sdílení elektřiny v obecních projektech, změny po 1.8.2026 a zapojení bateriových úložišť](#)
- [Novinky z české a evropské regulace finančních institucí za měsíc květen 2026](#)
- [Když model počítá správně, ale závěr je zavádějící: limity AI při oceňování podniků](#)
- [Institut zajišťovacího příkazu v daňovém řízení: podmínky vydání a obrana v odvolacím řízení](#)
- [Postavení finančního arbitra v kontextu nařízení Brusel I bis - Funkční pojetí „soudu“, osvědčení podle čl. 53 a možnost výkonu nálezu v jiných členských státech EU](#)
- [Daňová ztráta a její vliv na lhůtu pro stanovení daně](#)
- [Novinky z české a evropské regulace finančních institucí za měsíc duben 2026](#)
- [Zaměstnanecké benefity dle ustanovení § 6 odst. 9 písm. d\) zákona o daních z příjmů v roce 2026](#)
- [Flotilová novela: Kdo a kdy musí nově získat licenci k distribuci pojištění?](#)
- [Novinky z české a evropské regulace finančních institucí za měsíc březen 2026](#)